

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15Co/9/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1315204004
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 05. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Hajdínová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2018:1315204004.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Hajdínovej a členov senátu JUDr. Silvie Walterovej a JUDr. Evy Mészárosovej v právnej veci žalobkyne: K. P. , narodená dňa XX.X.XXXX, trvale bytom V., F. č. 8, zastúpená JUDr. Lukášom Tykom, advokátom, Bratislava-Ružinov, Gagarinova č. 10A, proti žalovanej: K. T. , narodená dňa X.XX.XXXX, trvale bytom V., F. č. 8, zastúpená spoločnosťou Advokátska kancelária Patassy, s.r.o., IČO: 36 806 412, Bratislava, Trenčianska č. 47, za ktorú koná JUDr. Lehel Patassy, o určenie splatnosti pohľadávky, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III. zo dňa 23. novembra 2016, č.k. 44 C 144/2015-135, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok Okresného súdu Bratislava III. zo dňa 23. novembra 2016, č.k. 44 C 144/2015-135, vo výroku, ktorým súd žalobu zamietol a vo výroku, ktorým priznal žalovanej náhradu trov konania v plnom rozsahu, p o t v r d z u j e .
- II. Žalovanej p r i z n á v a náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bratislava III. rozsudkom zo dňa 23.11.2016, č.k. 44 C 144/2015-135, zamietol žalobu; žalobu v časti určenia času plnenia záväzku žalovanej v sume 33.193,92 € zastavil; žalovanej priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu. Vychádzal zo žaloby doručenej súdu prvej inštancie dňa 25.2.2015, ktorou sa žalobkyňa domáhala určenia, že čas splnenia záväzku žalovanej zaplatiť jej sumu 66.387,84 € titulom zmluvy o pôžičke je 30. deň od právoplatnosti rozsudku. Žalobu dôvodila tým, že dňa 24.6.2008 uzavrela spolu so svojim manželom U. P. ako predávajúcimi a žalovanou (jej dcéra) spolu s jej synom U. T. ako kupjúcimi, kúpnu zmluvu, ktorej predmetom bol odplatný prevod vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam nachádzajúcim sa v katastrálnom území V., Obec V., okres Senec, zapísaných na liste vlastníctva č. XXXX, rodinný dom so súpisným č. XXXX postavený na parcele č. XXXX/XX, parcely registra „C“ č. XXXX/XX, druh pozemku zastavané plochy a nádvoria vo výmere XXX m², č. XXXX/XXX, druh pozemku záhrady o výmere XXX m², č. XXXX/XXX, druh pozemku zastavané plochy a nádvoria vo výmere XX m², garáž so súpisným číslom XXXX postavená na parcele č. XXXX/XXX. Kúpna cena za prevod vlastníckeho práva k uvedeným nehnuteľnostiam bola dohodnutá vo výške 5.200.000,- Sk s tým, že podľa článku IV. kúpnej zmluvy bola žalovaná povinná zaplatiť časť kúpnej ceny vo výške 2.080.000,- Sk a U. T. zvyšnú časť kúpnej ceny vo výške 3.120.000,- Sk. Podľa článku V. zmluvy žalovaná zaplatila časť kúpnej ceny vo výške 2.080.000,- Sk a U. T. vo výške 1.120.000,- Sk pri podpise kúpnej zmluvy a zvyšná časť kúpnej ceny vo výške 2.000.000,- Sk mala byť zaplatená z hypotekárneho úveru, ktorý bol poskytnutý U. T.. Na základe dohody medzi ňou, jej manželom a žalovanou poskytla spolu s manželom žalovanej pôžičku vo výške 2.000.000,- Sk za účelom umožnenia rekonštrukcie rodinného domu, ktorého prevod vlastníckeho práva bol predmetom kúpnej zmluvy a zároveň sa dohodli, že žalovaná vráti pôžičku podľa svojej vôle. Za týmto účelom bola zvyšná časť kúpnej ceny vo výške 2.000.000,- Sk poukázaná na účet žalovanej v Z. banke, a.s., číslo účtu: XXXXXXXXXXX/XXXX. Spolu s manželom spísala dňa

21.7.2008 čestné prehlásenie o súhlase s poukázaním časti kúpnej ceny vo výške 2.000.000,- Sk na účet žalovanej. Rekonštrukciu rodinného domu v podielovom spoluvlastníctve žalovanej a stanovenie splatnosti pôžičky na dobu, kedy bude môcť žalovaná plniť pôžičku, sú okolnosti, ktoré mohla a môže ovplyvniť len žalovaná. Je nepochybné, že ako veriteľ zo zmluvy o pôžičke je oprávnená žiadať súd o určenie splatnosti uvedenej pôžičky podľa ustanovenia § 564 Občianskeho zákonníka.

2. Súd prvej inštancie vo veci nariadil pojednávanie, vykonal dokazovanie výsluchom strán sporu, svedkov, oboznámil sa s listinnými dôkazmi založenými v spise, na základe čoho zistil nasledovný skutkový stav veci. Kúpna zmluva zo dňa 24.6.2008, ktorej vklad bol povolený pod č. X. dňa 30.10.2008, bola uzavretá medzi žalobkyňou a jej manželom U. P. ako predávajúcimi a žalovanou a jej synom U. T. ako kupujúcimi, predmetom ktorej bol odplatný prevod vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam nachádzajúcich sa v katastrálnom území V., Obec V., okres F., zapísaných na liste vlastníctva č. XXXX: rodinný dom, súpisné č. XXXX postavený na parcele č. XXXX/XX, parcely registra „C“ č. XXXX/XX, druh pozemku zastavané plochy a nádvoria vo výmere XXX m², č. XXXX/XXX, druh pozemku záhrady vo výmere XXX m², č. XXXX/XXX, druh pozemku zastavané plochy a nádvoria vo výmere XX m², a garáž súpisné č. XXXX postavená na parcele č. XXXX/XXX. Kúpna cena za prevod vlastníckeho práva k uvedeným nehnuteľnostiam bola dohodnutá vo výške 5.200.000,- Sk, ktorú podľa článku IV. kúpnej zmluvy kupujúci zaplatili predávajúcim tak, že 2/5 z kúpnej ceny, t.j. 2.080.000,- Sk, zaplatila žalovaná a U. T. zaplatí X/X z kúpnej ceny, t.j. 3.120.000,- Sk, v dvoch splátkach s tým, že prvá splátka vo výške 1.120.000,- Sk bola zaplatená predávajúcim v deň podpisu kúpnej zmluvy a druhá splátka v sume 2.000.000,- Sk bude zaplatená z hypotekárneho úveru poskytnutého pre kupujúceho na tento účel. Z dohody ku kúpnej zmluve zo dňa 24.6.2008 so zriadením vecného bremena zo dňa 24.6.2008 vyplýva, že kupujúci (žalovaná a jej syn U.) zriadili v prospech predávajúcich vecné bremeno spočívajúce v práve doživotného užívania všetkých nehnuteľností, ktoré sú predmetom kúpnej zmluvy a právo doživotného bývania v rodinnom dome na parcele č. XXXX/XX s tým, že vecné bremeno sa zriadilo bezodplatne. Z čestného prehlásenia zo dňa 21.7.2008 bolo zistené, že žalobkyňa a jej manžel U. P. prehlásili, že doplatok kúpnej sumy čerpanej z hypotekárneho úveru má byť poukázaný na číslo účtu XXXXXXXXXXX/XXXX. Žalobkyňa dňa 27.4.2010 odstúpila od uvedenej kúpnej zmluvy z dôvodu, že doteraz nebolo predávajúcim z dohodnutej kúpnej ceny nič zaplatené. Z dodatočnej výzvy na zaplatenie kúpnej ceny zo dňa 21.6.2010 vyplýva, že predchádzajúci právny zástupca žalobkyne vyzval žalovanú na zaplatenie kúpnej ceny vyplývajúcej z obsahu kúpnej zmluvy zo dňa 24.6.2008. Podľa písomnosti - odstúpenie od zmluvy zo dňa 15.11.2010, predchádzajúci právny zástupca žalobkyne vyzval žalovanú na zaplatenie kúpnej ceny vo výške 5.200.000,- Sk z kúpnej zmluvy zo dňa 24.6.2008. Žalobkyňa v návrhu na začatie konania o určenie vlastníctva zo dňa 27.10.2012 vedenom na Okresnom súde Pezinok pod sp.zn. 8 C 196/2012 uviedla, že kupujúci, t.j. žalovaná a jej syn U., pred podpisom kúpnej zmluvy, ani po jej podpise, reálne nezaplatili predávajúcim kúpnu cenu, ani jej časť. Z osvedčenia o dedičstve zo dňa 11.11.2010, sp.zn. XX D XX/XXXX, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 11.11.2010, bolo zistené, že žiadna peňažná pohľadávka nebola prejednaná po nebohom U. P., zomrelom dňa XX.XX.XXXX. Z uznesenia Okresného riaditeľstva PZ v F. zo dňa 4.12.2012, ČVS: D. XXX/OJP-SC-XXXX, vyplýva, že žalobkyňa pri výsluchu uviedla, že dôvodom odstúpenia od kúpnej zmluvy bolo nezaplatenie kúpnej ceny, ktorá, resp. jej záloha, nebola uhradená. Žaloba žalobkyne o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy zo dňa 24.6.2008 bola rozsudkom Okresného súdu Pezinok zo dňa 13.2.2012, č.k. 6 C 173/2010-173, právoplatným vo výroku 1. dňa 9.10.2012, zamietnutá a konanie o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ktoré boli predmetom kúpnej zmluvy zo dňa 24.6.2008, bolo uznesením Okresného súdu Pezinok zo dňa 28.10.2014, č.k. 8 C 196/2012-249, právoplatné dňa 11.11.2014, zastavené z dôvodu späťvzatia žaloby žalobcami.

3.1. Po právnej stránke súd prvej inštancie rozsudok odôvodnil ustanoveniami § 564, § 657, § 658 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 132 ods. 1 veta prvá, § 144, § 145 ods. 2, § 146 ods. 1, ods. 2 C.s.p. a dôvodil tým, že v konaní nebol preukázaný záväzkovoprávny vzťah z titulu zmluvy o pôžičke, a preto nemohla byť určená splatnosť neexistujúceho záväzku, keďže žalobkyňa nepreukázala dohodu strán o pôžičke, ani to, že prišlo k odovzdaniu predmetu pôžičky. Uviedol, že vykonaným dokazovaním nemal za preukázané, že medzi žalobkyňou a žalovanou vznikol záväzkovoprávny vzťah z titulu ústne uzatvorenej zmluvy o pôžičke, mal preukázaný právny vzťah medzi stranami sporu v podobe záväzkového vzťahu z kúpnej zmluvy zo dňa 24.6.2008, na základe ktorej žalobkyňa s manželom previedli na žalovanú a jej syna nehnuteľnosti, ktoré boli predmetom kúpnej zmluvy zo dňa. Poukázal na skutočnosť, že zmluva o pôžičke je reálnou zmluvou. Samotná zmluva neposkytuje veriteľovi žalobný nárok, tento vzniká až odovzdaním požičaných vecí. Má reálnu povahu, t.j. vyžaduje sa reálne odovzдание veci dlžníkovi.

Až uzavretím zmluvy vznikne povinnosť dlžníka vrátiť prevzaté hnutelné veci. Právnym dôvodom pôžičky je odovzdanie druhovo určenej veci, napríklad peňazí. Nie je predpísaná písomná forma. Na vznik pôžičky je potrebná dohoda strán a skutočné odovzdanie predmetu pôžičky. Doba splnenia (splatnosť) pohľadávky vyplýva buď zo zmluvy účastníkov, alebo je stanovená právnym predpisom alebo rozhodnutím. Domáhať sa určenia doby plnenia dlhu návrhom na súde môže veriteľ vtedy, keď je plnenie výslovne ponechané na vôľu dlžníka, ako aj v prípadoch, v ktorých splnenie záväzku závisí od okolností, ktorú môže ovplyvniť len dlžník. Ustanovenie § 564 Občianskeho zákonníka sa vzťahuje iba na prípady, keď splatnosť bola výslovne dohodnutá tak, že závisí na vôli dlžníka. Súd určí dobu splatnosti v závislosti na konkrétnych okolnostiach, za ktorých vznikol medzi účastníkmi záväzkový vzťah, pričom prihliadne na možnosti a schopnosti dlžníka, jeho platobnú schopnosť a naliehavosť potreby veriteľa. Ďalej uviedol, že podľa § 132 ods. 1 veta prvá C.s.p. strany sporu sú povinné označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, keď žalobkyňa nepreukázala základný predpoklad žaloby v zmysle ustanovenia § 564 Občianskeho zákonníka, a to existenciu záväzkovo právneho vzťahu medzi stranami sporu založeného zmluvou o pôžičke. Existenciu pôžičky v rámci svojich tvrdení uviedla pri výsluchu len žalobkyňa a jej dcéra U. X., ale tieto považoval za účelové, v rozpore s dôkazmi predloženými žalovanou (výzvy žalobkyne na zaplatenie, resp. doplatenie kúpnej ceny), keď žalobkyňa ani svedkyňa nevedeli určiť žiadne konkrétne okolnosti z takejto údajnej zmluvy a mali za to, že nie je rozdiel medzi nezaplatením dlhu z titulu nezaplatenia kúpnej ceny a z titulu pôžičky. Žalovaná súdu predložila celý rad dôkazov, ktoré jednoznačne preukazovali, že nezaplatenie sumy 2.000.000,- Sk (66.387,84 €) bolo v predchádzajúcich konaniach uvádzané ako nezaplatenie kúpnej ceny, keď aj výzvy žalovanej žalobkyňa jednoznačne špecifikovala ako nezaplatenie kúpnej ceny a nikdy sa nezmenila o údajnej pôžičke medzi stranami sporu. Ďalej uviedol, že žalobkyňa zobrala žalobu v časti určenia času plnenia záväzku žalovanej v sume 33.193,92 € späť, z dôvodu ktorého konanie v tejto časti zastavil, keď žalovaná s čiastočným späťvzatím žaloby súhlasila.

3.2. Výrok o náhrade trov konania súd prvej inštancie odôvodnil ustanoveniami § 255 ods. 1, § 262 ods. 2 C.s.p. a úspešnej žalovanej priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

4. Proti tomuto rozsudku vo výroku, ktorým súd prvej inštancie žalobu zamietol a vo výroku o náhrade trov konania, podala včas odvolanie žalobkyňa dôvodiac tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. f/, h/ C.s.p.). Uviedla, že na základe dohody medzi ňou, jej manželom a žalovanou poskytla spolu s manželom žalovanej pôžičku vo výške 2.000.000,- Sk (66.387,83 €) za účelom rekonštrukcie rodinného domu, ktorého prevod vlastníckeho práva bol predmetom kúpnej zmluvy uzavretej dňa 26.6.2008 medzi ňou, jej manželom a žalovanou a jej synom. Okrem tohto rodinného domu boli predmetom kúpnej zmluvy aj ďalšie nehnuteľnosti zapísané na liste vlastníctva č. XXXX pre katastrálne územie V.. Dohodnutá cena podľa kúpnej zmluvy bola vo výške 5.200.000,- Sk, ktorú sa kupujúci zaviazali zaplatiť tak, že pri podpise zmluvy žalovaná zaplatila sumu 2.080.000,- Sk a U. T. sumu 1.120.000,- Sk a zvyšná časť kúpnej ceny vo výške 2.000.000,- Sk mala byť zaplatená z hypotekárneho úveru, ktorý bol poskytnutý U. T., keď táto suma bola poukázaná na účet žalovanej vedený v Z. banke, a.s., čo potvrdila aj sama žalovaná vo svojej výpovedi. O súhlase s poukázaním časti kúpnej ceny vo výške 2.000.000,- Sk na účet žalovanej spísala spolu so svojim manželom čestné prehlásenie dňa 21.7.2008. Uvedenú sumu si žalovaná ponechať nemala, mala jej ju vrátiť podľa svojej finančnej situácie, pretože išlo o pôžičku, ktorú jej spolu s manželom poskytli. Nesúhlasila s argumentáciou súdu prvej inštancie uvedenou v napadnutom rozsudku, že nepreukázala odovzdanie predmetu pôžičky, pretože sama žalovaná potvrdila zaplatenie sumy 2.000.000,- Sk na jej účet a je irelevantné tvrdenie žalovanej, že peňažné prostriedky jej neposkytla žalobkyňa, ale banka. Poukázala na skutočnosť, že zmluvu o pôžičke je možné uzavrieť aj ústne, čo je navyše medzi matkou a dcérou (žalobkyňou a žalovanou) bežné. Je nepochybné, že došlo aj k reálnemu odovzdaniu peňazí vo forme ich poukážania na účet žalovanej. Navyše ústna zmluva o pôžičke bola bežnou formou uzavretia zmluvy medzi ňou a žalovanou, ktorá uviedla na pojednávaní konanom dňa 27.4.2016, že jej už niekedy peniaze požičala, ale doklady k tomu neexistovali. Z uvedeného je zrejmé, že ústne uzavretá zmluva o pôžičke nebola a ani nie je žiadna neobvyklá forma právneho úkonu. Žalovaná v konaní tvrdila, že si na kúpu nehnuteľností požičala peniaze od tretej osoby, a teda vzhľadom na jej finančnú situáciu nie je neobvyklé, aby ona ako jej matka sa s ňou dohodla, že pôžička bude z jej strany vrátená vtedy, keď bude môcť finančné prostriedky vrátiť. Samotná žalovaná pritom nevedela preukázať právny dôvod poukážania peňažných prostriedkov od nej a jej manžela.

Vytkla súdu prvej inštancie, že sa nevysporiadal pri posudzovaní jej nároku s jej tvrdeniami, ktoré vyznievali v rozpore s predloženými písomnými dokladmi zo strany žalovanej, ktorá žiadnym spôsobom nepreukázala existenciu dohody, podľa ktorej mala ona a jej manžel rodinný dom užívať a uvedenou sumou sa chceli podieľať na rekonštrukcii domu, tak ako vypovedala žalovaná na pojednávaní dňa 27.4.2016. Uvedené tvrdenie žalovanej je v rozpore s jej konaním, pretože ešte pred poukázaním sumy 2.000.000,- Sk na účet žalovanej bola dňa 24.6.2008 uzavretá Dohoda o zriadení vecného bremena, predmetom ktorej bolo zriadenie práva doživotného byvania v rodinnom dome pre ňu a jej manžela, keď vecné bremeno bolo zriadené bezodplatne. Ďalej uviedla, že nemala záujem sa žiadnym spôsobom podieľať na investíciách žalovanej do rodinného domu, mala ale záujem pomôcť jej formou pôžičky, ako svojej dcére, pri jej peňažných nákladoch s tým, že jej finančné prostriedky žalovaná vráti podľa svojich finančných možností. Neexistoval žiadny dôvod, aby žalovanú zvýhodňovala pred ďalšími svojimi dvomi synmi a dcérou. Poukázala na svoje písomné vyjadrenie zo dňa 18.10.2016, v ktorom uviedla, že v prípade, ak by súd dospel k záveru, že neunikla dôkazné bremeno v konaní ohľadom preukázania uzavretia zmluvy o pôžičke vo výške 2.000.000,- Sk, predstavuje táto suma bezdôvodné obohatenie zo strany žalovanej, pretože ide o plnenie bez právneho dôvodu. Žalovaná nepreukázala žiadnym spôsobom právny dôvod, na základe ktorého by jej vzniklo vlastnícke právo k týmto peniazom, jej tvrdenia týkajúce sa právneho dôvodu sú iba jej jednostranné vyhlásenia, ktoré ona spochybnila, ani neuviedla žiaden právny dôvod pre ponechanie si predmetnej sumy, ktorú jej ona spolu s manželom poskytla. Ak teda podľa súdu nepreukázala uzavretie zmluvy o pôžičke a odovzdanie predmetu pôžičky, existuje záväzok žalovanej na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 33.193,92 €. Odvolaciemu súdu navrhla napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť tak, aby bol určený čas plnenia záväzku žalovanej zaplatiť jej sumu 33.193,92 € na 30. deň od právoplatnosti rozsudku; žiadala trovy konania.

5. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne uviedla, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie ako vecne správnym, pretože vykonal dostatočné dokazovanie, dostatočným spôsobom zistil skutkový stav a použil správne ustanovenia právneho predpisu upravujúceho čas plnenia záväzku (§ 564 Občianskeho zákonníka). Žalobkyňa v podanom odvolaní iba zopakovala svoje tvrdenia ohľadom poskytnutia údajnej pôžičky, ktoré už uviedla v konaní pred prvoinštančným súdom, ktorý tieto jej tvrdenia vyhodnotil správne ako nepreukázané, pričom nepreukázala a neodôvodnila, v čom vidí nesprávne skutkové zistenia súdu prvej inštancie a v čom vidí jeho nesprávne právne posúdenie. K tvrdeniu žalobkyne, že z jej strany malo prísť k bezdôvodnému obohateniu, poukázala na skutočnosť, že žalobkyňa sa žalobou domáha určenia splatnosti záväzku zo zmluvy o pôžičke a nie vydania bezdôvodného obohatenia. Odmietla tvrdenie, že v rámci konania jednoznačne preukázala právny dôvod prijatej sumy vo výške 66.387,84 € (2.000.000,- Sk) a tvrdenie žalobkyne o bezdôvodnom obohatení tak považuje za ďalší nový možný titul, aby mohla žalobkyňa od nej získať sumu 33.193,92 €, keďže s prvým právnym dôvodom (nezaplatená časť kúpnej ceny) neuspela a s druhým (poskytnutá pôžička) asi tiež neuspje (čo aj v odvolaní pripúšťa). Navyše je právo na vydanie bezdôvodného obohatenia premlčané, a preto z dôvodu právnej istoty vzniesla námietku premlčania. Odvolaciemu súdu navrhla rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch potvrdiť; žiadala trovy odvolacieho konania.

6. Žalobkyňa sa k vyjadreniu žalovanej k jej odvolaniu nevyjadřila.

7. Odvolací súd preskúmal vec súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania [§ 470 ods. 1, ods. 2, § 379, § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku (zákon č. 160/2015 Z.z. účinný od 1.7.2016), ďalej len C.s.p.], túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem; § 385 ods. 1 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyne nemožno priznať úspech. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 23. mája 2018; o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu, právny zástupca žalobkyne a právny zástupca žalovanej, upovedomení zákonným spôsobom (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p.). Rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom rozsahu potvrdil (§ 387 ods. 1, ods. 2, ods. 3 C.s.p.) a keďže sa stotožňuje s dôvodmi rozsudku ako správnymi, rozsudok odvolacieho súdu už ďalšie dôvody neobsahuje. Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd ale považuje za potrebné uviesť ešte nasledovné.

8. Pri rozhodovaní vychádzal z vyššie uvedených zákonných ustanovení. Rozhodujúcim pre posúdenie vecnej a právnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie boli skutočnosti, ktoré vyšli najavo vykonaným dokazovaním súdom prvej inštancie a ktoré teda nepochybné existovali v čase vyhlásenia jeho rozsudku.

Odvolaťka v odvolaní neuvádzala podstatné, rozhodujúce, konkrétne právne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie odvolacieho súdu.

9. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Na týchto správnych skutkových zisteniach a posúdení sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania. Rozsudok obsahuje všetky náležitosti uložené ustanovením § 220 C.s.p. V konaní pred súdom prvej inštancie sa nevyskytla žiadna vada uvádzaná v ustanovení § 380 ods. 2 C.s.p., takú ani sám odvolateľ netvrdil, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie a na ktoré by musel odvolací súd prihliadať.

10. V danej veci je predmetom sporu určenie splatnosti dlhu vo výške 33.193,92 € (pôvodne vo výške 66.387,84 €), ktorý mal vzniknúť z ústnej zmluvy o pôžičke uzavretej medzi žalobkyňou a jej nebohým manželom U. P. ako veriteľmi a žalovanou ako dlžníkom, dňa 26.6.2008.

11. Odvolací súd sa stotožnil so správnym právnym záverom súdu prvej inštancie, že žalobkyňa nepreukázala, že medzi stranami sporu vznikol záväzkovoprávny vzťah titulom ústne uzavretej zmluvy o pôžičke, ani že došlo k reálnemu odovzdaniu predmetu pôžičky. Podľa ustanovenia § 657 Občianskeho zákonníka zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu. Z citovaného zákonného ustanovenia teda vyplýva, že pre uzavretie dohody o pôžičke sa nevyžaduje písomná forma, táto zmluva môže byť uzavretá i ústne alebo konkludentným spôsobom. Podstatnou náležitosťou obsahu takejto dohody je okrem označenia zmluvných strán, predovšetkým určenie predmetu pôžičky; z obsahu zmluvy musí vyplývať i povinnosť dlžníka vrátiť veci rovnakého druhu (peňaží). Zmluva o pôžičke je reálnou zmluvou (kontraktom) a k jej uzavretiu zákon vyžaduje aj skutočné odovzdanie predmetu pôžičky veriteľom dlžníkovi. Dokiaľ k odovzdaniu peňazí nedôjde, medzi zmluvnými stranami právny vzťah z pôžičky nevznikne. V danej veci bolo na žalobkyňu, aby preukázala, že žalovanej sumu 66.387,84 € spoločne so svojim manželom poskytla, ako aj, že uvedená suma bola plnením v ich právnom vzťahu založeným zmluvou o pôžičke. Odvolací súd poznamenáva, že teória procesného práva podmieňuje úspech strany v spore unesením dvoch bremien, po prvé ide o bremeno tvrdenia, ktoré môže prívodiť jej úspech v konaní a po druhé že musí svoje tvrdenia aj preukázať. Základnou normou upravujúcou bremeno tvrdenia a preukazovania je ustanovenie čl. 8 C.s.p. v spojení s § 185 C.s.p. (§ 120 ods. 1 veta prvá O.s.p.), podľa ktorého strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu. Uvedený článok stanovuje dôkaznú povinnosť strán sporu v sporovom konaní, t.j. povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na strane sporu a v prípade, ak neoznačí dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takeého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Rovnaké následky postihujú aj tú stranu sporu, ktorá síce navrhla dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, ale hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení strany sporu. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť strany sporu za výsledok konania, pokiaľ je určovaný výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie strany sporu nie je preukázané (v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé) ani na základe navrhnutých dôkazov, ani na základe dôkazov, ktoré súd vykonal bez návrhu, je pre stranu sporu nepriaznivé rozhodnutie.

12. V danej veci mala žalobkyňa bremeno tvrdenia, že so žalovanou uzavrela zmluvu o peňažnej pôžičke a že ju žalovaná nevrátila. Žalobkyňa mala povinnosť preukázať uzavretie zmluvy, t.j. existenciu právneho vzťahu z pôžičky. Žalobkyňa tvrdila, že žalovanej, ktorá je jej dcéra, poskytla spolu s nebohým manželom pôžičku na rekonštrukciu domu, ktorý jej a jej synovi, t.j. vnukovi, predali na základe kúpnej zmluvy uzavretej dňa 24.6.2008. Z tejto zmluvy vyplýva, že žalobkyňa a jej manžel ako predávajúci predali žalovanej a jej synovi U. T. ako kupujúcim nehnuteľnosti nachádzajúce sa v katastrálnom území V., Obec V., okres: F., zapísané na liste vlastníctva č. XXXX: rodinný dom, súpisné č. XXXX postavený na parcele č. XXXX/XX, parcely registra „C“, parcelné číslo XXXX/XX, druh pozemku zastavané plochy a nádvoria vo výmere XXX m², parcela registra „C“ č. XXXX/XXX, druh pozemku záhrady vo výmere XXX m², č. XXXX/XXX, druh pozemku zastavané plochy a nádvoria vo výmere XX m² garáž, súpisné č. XXXX postavená na parcele č. XXXX/XXX, za dohodnutú kúpnu cenu 5.200.000,- Sk, ktorá bola zaplatená tak, že žalovaná zaplatila predávajúcim 2/5 z kúpnej ceny, t.j. 2.080.000,- Sk, a U. T. mal zaplatiť 3/5 z kúpnej ceny, t. j. 3.120.000,- Sk v dvoch splátkach s tým, že prvá splátka vo výške 1.120.000,- Sk bola zaplatená

predávajúcim v deň podpisu kúpnej zmluvy a druhá splátka v sume 2.000.000,- Sk mala byť zaplatená z hypotekárneho úveru poskytnutého pre kupujúceho na tento účel. Žalobkyňa ďalej tvrdila, že po uzavretí kúpnej zmluvy išla s manželom do Y. banky podpísať súhlas, aby vnukovi dali hypotéku, ktorá mala byť vyplatená na ich účet, ale nakoľko žiaden nemali, súhlasili, aby peniaze boli zaslané na účet žalovanej, ktorá im peniaze vráti ako bude môcť, pričom žalovaná jej nezaplatila ani sumu 3.200.000,- Sk v zmysle kúpnej zmluvy. Žalovaná sa bránila tvrdením, že žiadnu ústnu zmluvu o pôžičke vo výške 2.000.000,- Sk v roku 2008 neuzavrela so svojimi rodičmi a žalobkyňa ju ani nikdy nežiadala o vrátenie pôžičky. Svedok C.. L. T., manžel žalovanej, o ústnej pôžičke z leta 2008 nemal žiadnu vedomosť, rovnako ani syn žalovanej U. T.. Ďalšia svedkyňa C.. U. X., dcéra žalobkyne a sestra žalovanej, vypovedala, že žalovaná a jej syn nevyplatili jej rodičom peniaze za rodinný dom vo výške 2.000.000,- Sk, pričom nevedela, či žalobkyňa použila slovo pôžička, zistili, že uvedená suma bola vyplatená žalovanej na jej účet a rodičia jej povedali, že to musí vrátiť keď bude mať. Ak teda žalobkyňa tvrdila, že došlo k uzavretiu pôžičky, resp. k odovzdaniu peňazí žalovanej, bolo jej povinnosťou predložiť alebo aspoň označiť dôkazy na preukázanie tohto tvrdenia, čo neurobila, keď suma 2.000.000,- Sk bola vyplatená na účet žalovanej bankou a nie žalobkyňou. Odvolací súd dodáva, že tvrdenie žalobkyne o tom, že spolu s manželom a žalovanou uzavreli zmluvu pôžičky, na základe ktorej jej poskytli sumu 2.000.000,- Sk, nevyplýva ani z ďalších konaní, ktoré iniciovala žalobkyňa, keď v žalobe o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy zo dňa 24.6.2008, podanej na Okresný súd Pezinok dňa 14.6.2010 a v žalobe o určenie vlastníckeho práva k predmetnej nehnuteľnosti podanej na Okresný súd Pezinok dňa 29.10.2012 vždy uvádzala, že žalovaná a ďalší kupujúci jej ani pred podpisom zmluvy, ani po jej podpísaní reálne nezaplatili kúpnu cenu, ani jej časť. Taktiež žalobkyňa v písomných podaniach adresovaných žalovanej, označených ako odstúpenie od kúpnej zmluvy zo dňa 27.4.2010, 15.11.2010, 17.1.2011, dodatočná výzva na zaplatenie kúpnej ceny zo dňa 21.6.2010, nikdy nežiadala žalovanú o vrátenie pôžičky, vždy žiadala o zaplatenie kúpnej ceny. Podľa osvedčenia o dedičstva zo dňa 11.11.2010, sp.zn. 13 D 60/2010, Dnot 97/2010, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 11.11.2010, po zomrelom U. P., t.j. manželovi žalobkyne, nie je uvedené medzi aktívami, že by tam bola zahrnutá pohľadávka vo výške 2.000.000,- Sk zo zmluvy o pôžičke, ktorú mal poručiteľ uzavrieť so žalovanou v lete 2008. Z uvedeného je zrejmé, že žalobkyňa, tak ako správne konštatoval súd prvej inštancie, neuniesla dôkazné bremeno a nepreukázala reálne odovzdanie sumy 2.000.000,- Sk žalovanej, z dôvodu ktorého nebolo preukázané poskytnutie pôžičky v uvedenej výške žalovanej, a preto súd prvej inštancie správne žalobu žalobkyne zamietol.

13. K argumentácii žalobkyne v odvolaní, že ak nepreukázala uzavretie zmluvy o pôžičke a odovzdanie predmetu pôžičky, existuje potom záväzok žalovanej na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 33.193,92 €, odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie vychádzal zo žaloby, ktorou sa žalobkyňa domáhala určenia splatnosti pohľadávky vyplývajúcej zo zmluvy o pôžičke, z dôvodu ktorého vykonal dokazovanie zamerané na to, či medzi stranami sporu došlo k uzavretiu zmluvy o pôžičke a k reálnemu odovzdaniu peňazí a nezaoberal sa bezdôvodným obohatením, pričom žalobkyňa, tak ako je uvedené v bode 12. odôvodnenia tohto rozsudku, nepreukázala, že by došlo k uzavretiu zmluvy o pôžičke a k reálnemu odovzdaniu peňazí žalovanej. Žalobkyňa poukazovala na čestné prehlásenie zo dňa 21.7.2008, podľa ktorého spoločne so svojim manželom prehlásili, že doplatok kúpnej sumy čerpanej z hypotekárneho úveru má byť poukázaný na číslo účtu XXXXXXXXXXX/XXXX. Žalovaná skutočnosť, že na jej účet bola zaslaná uvedená suma bankou, nepoprela. Z uvedeného je teda zrejmé, že strany sporu zmluvu o pôžičke neuzavreli, ani že žalobkyňa reálne predmetnú sumu žalovanej odovzdala (vždy žiadala iba zaplatenie kúpnej ceny, resp. jej doplatok), z dôvodu ktorého tak nemohlo prísť zo strany žalovanej k bezdôvodnému obohateniu vyplývajúceho zo zmluvy o pôžičke na úkor žalobkyne.

14. K odvolacím námietkam o nesprávnych skutkových záveroch prvoinštančného súdu odvolací súd dodáva, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov), by sa malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia jednotlivých dôkazov jednotlivo aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Podľa ust. § 191 C.s.p. dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť; uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov a len vo výnimočných prípadoch zákon súdu ukladá určité obmedzenia pri hodnotení dôkazov (napr. § 192, § 193, § 205 C.s.p.). Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v ustanovení § 220 ods. 2 C.s.p., podľa ktorého má súd uviesť, čoho sa žalobca domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril žalovaný, prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne

vysvetliť, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal, aké prostriedky procesného útoku, procesnej obrany, boli použité, a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd má povinnosť dbať na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé a vyhovujúce najmä základnej požiadavke preskúmateľnosti. V posudzovanej veci súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval naň správny predpis a svoje rozhodnutie aj podrobne a presvedčivo odôvodnil; z odôvodnenia rozhodnutia presne, zrozumiteľne a určite vyplývajú v logickej nadväznosti a s hodnotiacou väzbou k jednotlivým dôkazom skutkové zistenia, ktoré v súhrne vytvárajú skutkový nález súdu. Okolnosti namietané žalobkyňou v odvolaní vo vzťahu k spôsobu vyhodnotenia vykonaných dôkazov nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou prvoinštančného súdu. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, tzn., aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami a ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov.

15. Pokiaľ žalobkyňa v odvolaní namietla, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo, ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo, ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanej veci s odvolaním sa na obsah už uvedeného odôvodnenia, odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvej inštancie za úplné a ich právne posúdenie súdom prvej inštancie za správne.

16. Žalobkyňa podala odvolanie proti napadnutému rozsudku aj vo výroku o náhrade trov konania. Odvolanie ale v tomto rozsahu vôbec neodôvodnila, a preto odvolací súd osobitne nepreskúmaval vecnú a právnu správnosť rozsudku súdu prvej inštancie v uvedenom výroku; so zdôraznením, že žalovaná odvolanie nepodala. Odvolací súd pripomína, že ide o konanie, v ktorom je súd viazaný žalobou, a teda aj odvolací súd je viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania.

17. Záverom odvolací súd ešte poznamenáva, že rozhodol bez nariadenia pojednávania dôvodiac ustanovením § 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p. a už vyššie uvedenými dôvodmi. S dôrazom na to, že nedopíňal dokazovanie, a preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené stranami sporu na pojednávaní na odvolacom súde už nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie; strany sporu, predovšetkým odvolateľka, ani nevzniesli žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.4.2002, č. 64336/01, vo veci Lino Carlos VARELA ASSALINO proti Portugalsku; porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. vo veci vedenej pod sp.zn. 5 Cdo 218/2009, 3 Cdo 51/2011, 3 Cdo 186/2012, 7 Cdo 56/2011).

18. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. Žalovanej, ktorá mala v odvolacom konaní plný úspech, priznáva náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. V zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

19. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011; § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).